

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
ВТОРА УПОТРЕБА

chitanka.info

Пред вратата на магазина за дрехи втора употреба една охранена оранжева котка се припича под лъчите на ниското ноемврийско слънце. Притворила е очи в лениво блаженство и само от време на време хвърля поглед към широката павирана улица, колкото да задоволи любопитството си, неспиращо да ѝ напомня за себе си.

Раздрънкан син микробус „Форд Транзит“ завива тромаво зад ъгъла, сякаш за да допълни усещането за мързелива съботно обедна лежерност.

Продавачката от магазина, която е излязла навън да пуши, отпива от кафето си, докато гледа как фордът оставя във въздуха след себе си две-три пожълтели листа и гъст прахоляк.

След минута вратата на съседния салон за красота се отваря и оттам излиза жена с лигавник около врата си и коса, намазана с някаква странна зеленикава смес. Какво ли не правят жените в името на своята суета?! Мъжете също!

— Още малко, а? — посочва тя с поглед към табелата с работното време на магазина и също пали цигара.

— Да — отговаря продавачка. — Още пет-шест минути. После ще тичам до Кауфланд. Има промоция на праха за пране.

Двете разменят набързо стандартна информация — малко клюки за съседите, броя на новозаразените с вируса за деня и резултатите от президентските избори в САЩ. Не пропускат и цените на праза в зеленчуковия магазин отсреща, които единодушно заклеят като твърде високи.

В този момент откъм близките къщи се задава възрастна жена. Облечена е в старо кафяво палто. Побелялата и коса грижливо е прибрана под вълнена забрадка. Носи найлонова торбичка, през която се виждат един хляб и две кисели млека. Походката и е някак величествена, изпълнена с достойнство и самоувереност. Може би така е вървяла Жана д'Арк по пътя към кладата в Руан през 1431 г.

Възрастната дама приближава двете събеседнички. Спира се и ги поздравява:

— Стои ли още онази чанта, или я продадохте? — обръща се тя към магазинерката.

Продавачката се усмихва учтиво и отговаря:

— А, стои си. Не съм я продала още.

— Чудесно! — възкликва възрастната жена. — Щом взема пенсията, веднага ще дойда.

Казва „довиждане“ и продължава по пътя си, докато един плешив мъж я задминава, бутайки голямо колело, на което е качил празен бял бидон за зеле.

Клиентката на салона за красота замислено се почесва по маската, която е свалила под брадичката си.

— Абе, това не е ли другарката... — пита тя продавачката, която я прекъсва:

— Да. Тя е. Била е учителка на мъжа ми, на Киро. Харесала си е при мен една чанта за 14 лв. и все ме пита за нея.

Настъпва неловко мълчание, което клиентката на салона за красота отново нарушава:

— Защо не и я дадеш, а тя да ти я плати, когато може? Всъщност — не, чакай, сега ще ти я платя аз.

И понечва да влезе в салона за портмонето си. Продавачката отвърща уморено:

— Мислиш ли, че не опитях? Киро, като разбра, веднага ми каза същото. Но тя отказа. Много е горда. Да се чуди човек на какво основание — бедна е като църковна мишка, дъщеря и не е идвала от София да я види кой знае откога, а пенсията едва и стига да си плаща лекарствата.

Двете жени допушват мълчаливо цигарите си. После продавачката сипва малко котешка храна в една празна кутия от пастет, която стои наблизо. Влиза в магазина и обръща табелата с работното време, на гърба на която пише „Затворено!“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.